

Mãi đến năm 32 tuổi tôi mới đi thăm Hoa Kỳ lần đầu tiên.

Cuộc Đời Chính Trị Của Tôi

Tuần báo Time sẽ ra ngày 13 tháng Chín 2010 đăng bài trích đoạn “A Call to Greatness” lấy ra từ trong cuốn sách mới xuất bản: “A Journey: My Political Life” do cựu Thủ Tướng Anh Quốc Tony Blair viết như một cảm nghĩ của ông về nước Mỹ và những vị Tổng Thống Mỹ ông có dịp làm việc chung với họ.

Trong thời gian làm Thủ Tướng, tôi trở nên yêu quý nước Mỹ - tôi yêu cái đức đi tìm người cần những của nước Mỹ, tôi yêu cái triết lý tiếp lập, xây dựng từ hai bàn tay trắng, không cần nhờ vả

vào ai. Cá nhân tôi không xây dựng sự nghiệp của mình theo kiểu đó, và tôi cũng không quen biết nhiều người ở Mỹ khi còn nhỏ, cái thời còn đi học, hay khi lên đời học. Mãi đến năm 32 tuổi tôi mới đi thăm Hoa Kỳ lần đầu tiên.

Nhân sinh quan của tôi về nước Mỹ hình thành qua những phim ảnh, chương trình TV, và một vài chung đồng loại tôi với du khách Mỹ. Tôi có chung cái cảm nghĩ gì về người dân Anh khác là hay nhút nhát, chau mày khi nghĩ đến người anh em họ xa ở bên châu Mỹ.

Nhưng vào năm 1985, tôi được tham dự trong phái đoàn đại biểu Quốc Hội Anh đi gặp Bộ Trưởng Ngân Khố Hoa Kỳ James Baker, nghe ông nói chuyện về đồng tài đánh thuế hai lần, một về đồng về mặt nội lên trong tình hình chung ở hai nước.

Tôi không hề biết chút gì về ông Jim, song ai đó đã quy định anh tôi sẽ là người phải đứng ra trình bày với ông Bộ Trưởng Ngân Khố Mỹ về những hợp tác của nước Anh, và phải thuyết trình một cách hùng hồn, mạnh mẽ. Giống như bất cứ một luật sư trẻ tuổi tài hoa vào lúc bấy giờ, tôi với vàng thu thập tất cả những dữ kiện về đồng tài, và nghiên cứu hỏi hỏi để mau trở thành một chuyên gia về đồng tài đó. Kể đến, được vinh dự đi công tác bằng máy bay siêu thanh Concord làm cho tôi cảm thấy như mình là một nhân vật hết sức quan trọng.

Nhưng rồi, sau phiên họp, tôi đã phải bước ra khỏi phòng họp tối tăm như một võ sĩ bước lên đài. Quê thực là trước khi họp, tôi tin một cách chắc chắn rằng buổi nói chuyện sẽ nghiêng phần thắng về phía tôi. Trước đó họ nói đã được sắp xếp xong, tôi sẽ hoàn toàn ao đời thế ngay ở hiệp nhì. Nào ngờ, khi lâm trận tôi gặp một đối thủ siêu đẳng, cả võ sĩ Rocky Mariciano, và tay này cũng thế mà đánh cho tôi biết bao nhiêu đòn đích đáng.

Vâng, quê thực ông Jim đã chế đồng ngay từ đầu, ông ta nắm vững tình con số, tình chi tiết một, ông gì thích cho tôi cảm nhận được những phải làm như thế nào mới là đúng, ông khuyên cho tôi biết một như một con hổ giấy, và làm cho tôi như con cá chết đuối nhìn sao ở trên trời. Tóm lại, ông là một người rất thông minh. Bài học mà tôi lãnh hội ngày hôm đó là người Mỹ thông minh lắm, có những người hết sức thông minh.

Đó là một bài học hữu ích cho tôi khi tôi lên làm Thủ Tướng. Tôi có dịp làm việc chung với hai Thủ Tướng, Bill Clinton và George Bush, và biết được về tình thế thế ba là ông Barack Obama, qua việc làm gần đây của tôi về tình hình ở Trung Đông.

Nghị thuật lãnh đạo là một năng khiếu riêng biệt của mỗi cá nhân. Người đi đầu thường nghĩ rằng nhà lãnh đạo là người duy nhất có khả năng tiến triển những kiến thức mà người khác không có. Mục cho giới truyền thông có xu hướng lôi đưa người lãnh đạo xuống đất đen, và phê bình những nhúng nhính điếm của họ cho công chúng biết, những hậu quả của các nhà lãnh đạo, nhất là những tình huống của Hoa Kỳ thường là những nhân vật có tài trí vượt trội lên cao, giống như người đi đứng trên đỉnh núi Olympia. Chính vì tình huống mà thường do những cá nhân xuất chúng nắm giữ, họ khiến cho mọi người phải cảm phục.

Trong vai trò Thủ tướng nước Anh, tôi thường hay có dịp gửi thân mật với các tình huống Hoa Kỳ - và khi đó bản thân nhìn thấy những tính nết, đặc điểm cá nhân của tình huống người mật. Bản thân không chỉ quan sát từ điểm góc của một nhân vật đang nắm quyền lực xa bên, song bản thân có dịp nhìn rõ ông ta như những diễn viên bên ngoài xấp xỉ tình huống trong vai tuồng nhuần nhuyễn tính của sân khấu chính trị.

Trong tình huống họp của tôi, tôi có vị trí hết sức thuận lợi để nhìn xét và những ông tình huống, và cũng từ đó khi tôi có thêm lòng kính trọng, ngưỡng mộ phẩm chất nghị thuật lãnh đạo mà nước Mỹ đã sản sinh ra những tình huống đó.

Người ta thường hỏi tôi: “Ông hãy nói cho tôi nghe cảm nghĩ, hay những gì ông biết về ông Bill Clinton, và ông George Bush?”, và câu trả lời của tôi là: “Đây là sự thật mà tôi biết từ trong hậu trường, nó như sau: Hai ông rất hoàn toàn khác nhau!”. Những cái hai đều có những ưu điểm riêng của họ.

Sức Đe Kháng và Khả Năng Nhìn Xét Bền Nhảy

